

sin Natur en Ting, som kunde tænkes en Gang at standse. Altsaa, det, Regjeringen foreslaar, er en Tilstand, hvor den vil kunne begynde Alt, men, som den selv erklærer, kan holde op hvad Dag, det skal være. Jeg antager, at den høie Regjering har tænkt sig, at en midlertidig Finantslov i Fremtiden vil blive det Samme som en permanent Finantslov, og derfor har den ikke videre Betænkkelighed derved; men det er ikke absolut sikkert; det kunde jo dog tænkes, at Folkeetinget og Landstinget en Dag bleve enige om at ville have en endelig Finantslov. Formelt burde den høie Regjering i alt Fald have tænkt sig Muligheden af, at Landstinget en Gang gjorde noget Andet, end hvad den selv ønsker. Dersom det saa indtræder, vil der blive en komplet Forvirring i hele Administrationen, thi i Henhold til den midlertidige Finantslov havde Regjeringen paa sin Fortolkning af Udtrykket: „nødvendige Udgifter“ begyndt en Mængde Foranstaltninger af indgribende Betydning. Hvad skal der nu ske, naar pludselig den midlertidige Tilstand afløses af den endelige? Skal saa alle disse nødvendige Foranstaltninger, som ikke ere bevilgede af begge Ting, som ere udelukkede fra Kompromis'et, standse? eller skal Kompromis'et i Fremtiden og den endelige Finantslov til evige Tider være bestemt af, hvad Regjeringen paa egen Haand har afholdt i Henhold til sin Bemyndigelse til at afholde de nødvendige Udgifter? En af Delene vil ske; enten vil de Foranstaltninger, som Regjeringen har begyndt under midlertidige Forhold, naar der kommer en endelig Finantslov, for en stor Del blive stoppede og Administrationen blive standset, eller ogsaa vil de udøve et saadant Pres paa Repræsentationen, at den midlertidige Finantslov ganske simpelt gaar over til at blive en endelig Finantslov. Det, Regjeringen her bringer til Veie eller ønsker bragt til Veie, er et Forslag, der stiller Valget mellem en Administration, som der aldeles ingen Plan eller Orden er i, og som muligvis paa et givet Tidspunkt, paa et ikke forudset Tidspunkt, kan afbrydes eller hemmes eller standses, eller — og det Sidste er det Rimeligste, og det er formodentlig det, der tilsigtes — en Tilstand, i hvilken den midlertidige Finantsstilstand, den af Regjeringen tilsigtede Finantsstilstand bliver den virkelige og den, som fuldstændig ophæver eller binder Rigsdagens Bevillingsmyndighed; men dette er grundlovsstridigt. Jeg kan ikke nok som slutte mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), at dette Forslag er grundlovsstridigt. Efter Grundloven maa ingen Udgift afhol-

des, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, og Skatterne ikke oprøves, førend Finantsloven er vedtagen. Alt, hvad der er afholdt i Henhold til en midlertidig Finantslov hidtil, er ikke afholdt i streng Overensstemmelse med Grundlovens Bud. (En Stemme: Hør!) Ja, det vil det ærede Medlem jo ikke behøve at raabe Hør! til nu; det vil han kunne læse sig til i dette Things Flertals Betænkning til Statsrevisionens Indstilling ifjor, at den midlertidige Finantslov er ikke en egentlig grundlovmæssig Finantslov i den Forstand, at den er nævnt eller hjemlet udtrykkelig i Grundloven. Den er bygget paa den Betragtning, at man, naar Nødstilstand indtræder, da maa være berettiget til, naar man ikke kan Andet, og naar alle Faktorer ere enige om det, at afholde de Udgifter, som man paa ingen Maade kan undgaa at afholde, for at Administrationen ikke skal gaa i Stykker. Betragtningen er den, at man, naar alle Parter ere enige, og Nøden tvinger, maa kunne gaa udenfor Grundloven, udenfor hvad den har forudsat, men naturligvis ikke videre end absolut nødvendigt. Dette Forslag her foreslaar alle Parter at enes om at etablere en Stilling, der ikke blot er udenfor Grundloven, men som er fuldstændig i Strid med Grundloven, idet den ophæver den Magtfordeling, som Grundloven etablerer, nemlig Lokammersystemet, og ophæver Rigsdagens Bevillingsmyndighed for at sætte Regjeringens fuldstændige Frihed i Stedet. Den høie Regjering har sluttet saadan, som en Mand vil gjøre, naar han benytter Nødværgeretten til at slaa en Mand ihjel, der truer ham paa Livet. Den høie Regjering har sagt: i Tilfælde af Nød kan man jo gaa udenfor den strænge Bestemmelse i Grundloven, naar alle Parter ere enige om det; det slaar i de midlertidige Love, de midlertidige Finantslove ere et Bevis derfor; men kan man overhovedet gaa ud over Grundloven i saadanne Tilfælde, kan man gaa lige saa langt, man har Lust til; saa kan man ogsaa lige saa godt ophæve hele Grundloven. Men der tager den høie Regjering fejl, thi uden Nødvendighed at indføre en Tilstand, der strider mod hele Grundloven, ikke blot dens Mand og dens Ord, men ogsaa dens Magtfordeling — dertil hører virkelig en Grundlovsforandring. Det er ikke blot Mangel paa Aabenhed, som det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) sagde, men det er fuldstændig juridisk uberettiget, hvad Regjeringen foreslaar her. Den høie Regjering kan slet ikke faae et saadant Forslag vedtaget uden i Form af en Grundlovsforandring; thi det er et Forslag om uden tvingende Nødvendighed at enes om at ind-